

Randstadmarine Offshore Cruising Event 2009

Pijn in mijn RIB

Door > Marco Barneveld Fotografie > Nick Kidman

Met 22 RIB's knallend de oversteek wagen naar Londen. Randstadmarine maakt het mogelijk voor RIB eigenaren met ballen zo groot als meloenen. De persoonlijk getinte belevenissen van Marco Barneveld, een van de deelnemers. Een verhaal over stoere mannen, netwerken en snelle boten. "Hou je van zoute drop?"

"Ik wil terug!" schreeuwt Rik Wittmer getergd, vermoeid en angstig tegen de gierende wind en brullende motoren in naar de organisatieboot. De RIB, een Joker van zessenhalve meter met 300 brute paardenkrachten erachter, is het kleinste bootje dat overgebleven is van de van oorsprong 22 RIB's sterke vloot die een paar uur geleden vertrok uit Stellendam. Negen hebben het tot nu toe opgegeven. Te zwaar. Te veel wind. Te hoge golven. Marco Leemberg, eigenaar van de Palletcentrale en stuurman van de RIB waar Rik op zit, is voor geen milliseconde van plan om dit avontuur af te breken. Ondanks golven van tweeënhalve meter hoog met een briesje dat met een windkracht van ergens tussen de zeven en negen recht tegen ons opramt. Hij schudt geamuseerd zijn hoofd. Maar ja, wat nu? Ik besluit de arme Rik te hulp te schieten en stel voor zijn plaats in te nemen. Alleen

kan Marco tenslotte niet door. John Biesheuvel in wiens boot de organisatie zetelt, kijkt me hoofdschuddend aan: "Groot hart, kleine hersens. Hier krijg je spijt van."

Een zware incentive

We zijn op weg van Stellendam via Ramsgate naar Londen. Het is het derde Randstadmarine Offshore Cruising Event 2009, georganiseerd door Randstadmarine, een nautisch evenementenbureau uit Abcoude. Mario Bolle is één van de organisatoren. Tijdens de briefing spreekt hij de onsterfelijke woorden: "De vorige twee events waren erg gezellig en vol adrenaline. Voor het eerst in de geschiedenis hebben we dit jaar de grens letterlijk en figuurlijk verlegd. We gaan de Noordzeeplas over! Het wordt een uitdaging om de ruwe, weerbarstige monding van de Thames op te stomen tot aan

de Tower Bridge. Met totaal ruim 675 kilometer zeetijd voor de boeg. En dan hebben we het nog niet over de weersomstandigheden. Het wordt het een zware incentive."

Wegscheuren voor groen licht

Het waren wijze woorden van Bolle, voorafgaand aan de reis. Hondsvroeg, om zes uur, zijn alle oversteekgegadigden bijeen voor de briefing. Meteoroloog spreekt de voorspellende woorden uit van golven van ongeveer 85 centimeter met een windkracht van maximaal vier. Rooskleurig voor een stapel vette RIB's met een heleboel massa's pk's en met in het achterhoofd vrij zonder snelheidsbeperking keihard naar Groot Brittannië te knallen. De moed zit er goed in daar in de Haringvlietsluis. Een beetje Pietje Bellerig voelt iedereen zich. Boefjes. Renpaarden die beperkt worden door

Meebonken op het ritme van de zee.

De Thames is meer voor watjes.

het wassende water van de sluis. Maar dan gaan de sluisdeuren open. Nog voor het licht op groen staat, knallen de eerste boten de zee op.

Wanneer Biesheuvel de opmerking 'groot hart, kleine hersenen' maakt, denk ik nog: "Kan nooit erger zijn." Marco Leemsberg kijkt me aan. "Hou je van zoute drop," vraagt hij, terwijl de Joker de golven ingeduwd wordt door 300 pk's. Nog voor ik antwoord kan geven, flatst er een golf zout water tegen mijn bakkes.

Race tegen de klok

De golven zijn inmiddels van in de 80 centimeter gewassen naar watermassa's van dik boven de twee meter vijftig. Waar de RIB van Biesheuvel nog over de golftoppen scheerde, zij het klapperig, stuiterd dit rubberbootje eerst tegen de golf aan als Eddy de Eagle, de brokkebenerige skischansspringer uit de jaren '90. Wanneer we los komen, giert de buitenboordmotor van 'whieeeeeeeeeep' om vervolgens in duikvlucht vol tegen de volgende waterhelling aan te knallen.

Ik tracht een plek te vinden waar ik me goed vast kan houden. Die is er niet. Met mijn glibberige neopreen handschoenen knijp ik de plastic console vast en met mijn andere de stalen buis achter me. Bij iedere doodsklap rammen we, mijn 90 kilo zware lijf en het nog iets zwaardere lichaam van Leemsberg, tegen elkaar aan. Net overgestapt en nog vol levenskracht brul ik het uit. Dit is pas gaaf. Beetje eng. Dat wel. Maar gaaf! Twee uur later, nog drie te gaan, ben ik kapot. Mijn rug, vingers, schouders, nieren, armen, knieën, benen. Het is allemaal verkrampd. Is dat fijn? Nee, dat is niet fijn.

De geplande lunch in Ramsgate moet meegenomen worden. Geen tijd. De rit naar de Tower Bridge, hartje Londen, beloofd een race tegen de klok te worden.

Pijlsnelle jongens

Met een moddervette 90 kilometer per uur raast De Ruiter zijn RIB over de rivier. Waar normaliter twee uur voor staat, doen we in net iets meer dan een uur. Het motto van de reis was samen uit,

samen thuis. De overgebleven boten komen dan ook bijna tegelijk aan. Een mooi gezicht voor de toeristen: 13 pijlsnelle jongens met een trots wapperende driekleur achterop.

Na een dag rusten in een tophotel, eten we in The Buters Wharf Chop House. De drank vloeit rijkelijk, net als de stoere verhalen. Er wordt zelfs genetwerkt tussen de deelnemers: stuk voor stuk grotendeels eigen ondernemers. Noeste doorzetters. Want alleen met lef en hard werken bouw je grote bedrijven, of steek je de Noordzee over. Ik besef dat we met zijn allen toch maar mooi een dikke levenservaring hebben neergezet. Een verhaal om nog vaak te vertellen. ☺

Meevaren of meer weten over de activiteiten van Randstadmarine?
Check www.randstadmarine.nl.